

CATECHISMUS ZONDAG 42 (VERVOLG)

THEMA:

GIJ ZULT NIET STELEN

WANT

IK BEN DE HEERE UW GOD

DIE U VERLOST UIT HET LAND VAN DE DIEVEN

DOOR DE DOOD VAN MIJN ZOON

Daar heeft alles grond in: Wat God gedaan heeft en doet.

Verleden week hebben wij enkele dingen genoemd over stelen. Stelen van mensen; stelen van de Heere God; stelen van elkaar; en noem maar op.

En we hebben toen gezegd dat die stroom van ongerechtigheid zijn oorsprong heeft in het paradijs, waar de mens als schepsel aan zijn Schepper gelijk, ja boven Hem wilde staan. Dat was een vergrijp aan God, aan Zijn eer, aan Zijn wezen. Hoewel wij met onze nietigheid aan God niet af of toe kunnen doen, is toch sinds dat ogenblik de mens als schepsel van God, als klankbodem, als antwoord van God weggevallen. En die mens is van geboorte reeds geworden een dief voor het aangezicht van de Heere. En wanneer de Heere ons in ons leven heeft omtuind dan past het ons Zijn Naam daarvoor ootmoedig de dank te zeggen, want dat zaad van alle boosheid en overtreding, ook tegen het achtste gebod, is in ons aller hart, is in ons aller verdorven natuur.

Ik heb toen ook gezegd dat wij daar nog een keer op terug zouden komen, met het oog op Hem, die altijd eerlijk, oprecht gewandeld heeft, en Gode heeft gegeven wat Godes was en de naaste wat voor de naaste was.

Dan kom ik even terug op waar ik mee begon: De grond van alles is de Heere, de God die verlost uit het land van de dieven.

CATECHISMUS ZONDAG 42 (VERVOLG)

Dat moet je niet verkeerd opvatten.

Je moet dat niet zo opvatten dat die oprechte Israëlieten daar onder de dieven verkeerden en het zo slecht hadden. Inderdaad, ze hadden het slecht. Maar het waren zelf ook dieven van geboorte uit Adam. En toch, God de Heere wilde naar Zijn bijzondere liefde en gunst dat volk bevrijden uit het land waar ze bestolen werden van de morgen tot de avond. Ook al heeft de Heere ze, toen ze daaruit trokken, laten overladen met goud en met zilver, ze werden een leven lang bestolen. Niet alleen voor wat betreft hun loon, maar ook voor wat betreft hun leven. Hun arbeid was zo gericht en zo aangedrongen en gedreven door de Egyptenaren dat ze alleen maar in stand gebleven zijn en vermenigvuldigden door de verborgen kracht van de God van Abram, die gezegd had: Ik zal u tot een groot volk maken. De Heere God heeft op grond van Zijn belofte dat volk uit het dievenland bevrijd. En - ik zei het al - zij waren zelf ook geboren dieven. Dat is ruimschoots gebleken. Maar dat volk is uit dat dievenland niet uitgehaald om te kunnen stelen naar hartelust, om God en mensen te bestelen en zichzelf. Dat volk is uiteindelijk uitgeleid uit het diensthuis naar de vrijheid. En dan een vrijheid, niet bestaande in losbandigheid, maar een vrijheid in de genade, in de ontferming, in de belofte van God. Vandaar dat je de heilige wet zo kunt lezen, zoals een rabbijn dat ook eens schreef, je kunt de taal van de wet zo lezen als een belofte, alsof er staat: Er komt een dag, er komt een tijd, dat ge niet anders meer zult liefhebben dan de Heere, uw God en uw naaste als uzelf. Dan is de wet, in dat licht gezien van de verlossing en van de Verlosser, een belofte. Maar, die belofte heeft zijn kracht en zijn heerlijkheid ontvangen in Christus Jezus. Daar wilde die rabbijn weer niet van weten, want die ziet toch de mogelijkheid van de vrije wil van de mens om zich telkens weer tot God te kunnen bekeren en om telkens weer tot God te zeggen: Zie hier ben ik. Dat is een wat optimistische beschouwing aangaande de mens, maar als Nieuwtestamentische gemeente mogen wij zeggen: Die belofte die God in Zijn wet heeft gegeven, beoogt die Ware Mens, Christus Jezus. Die beoogt, let wel, die Tweede Adam, het Hoofd van de Nieuwe Mensheid. Daarom is daar zo'n kostbare gedachte en weg door het woord van de oude dag naar Hem in wie volmaakt vervuld is: Gij zult niet stelen. En niet alleen dat Hij al de dagen van Zijn leven in oprechtheid, in heerlijkheid heeft gewandeld en gesproken, maar de straf die ons de vrede aanbrengt, de straf die God over Adam en Eva uitsprak, maar niet uitvoerde: Ten dage als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven. Die straf werd toen al en al eerder geëigend door Jezus Christus, het beloofde Zaad, de Knecht van de Vader. Voor allen die in die Heere Jezus Christus begrepen zijn, die in Zijn Naam geloven, wordt die bedreiging dan ook niet en nooit uitgevoerd. En wordt het woord van die ontzaglijke dood, dat bedreigende woord, omgezet in het woord: Gij zijt stof, gij zult tot stof wederkeren. En dat is wat anders dan de dood, de eeuwige dood, het eeuwig van God verlaten zijn, het eeuwig moeten missen van Zijn gemeenschap, het eeuwig in vijandschap tegenover Hem zich bewegen en zich uitspreken. Dat kon God alleen maar zeggen omdat aan Zijn rechterhand die Zoon Zich bevond die had gezegd: Ik kom, o God, om Uw wil te doen. En zo staat daar vóór de grondlegging der wereld in het besluit van God die Tweede Adam. En met het oog op Hem heeft de Heere God gezegd: Gij zult niet stelen.

CATECHISMUS ZONDAG 42 (VERVOLG)

Wat is dat voor alle verslagen harten, voor allen die voor God belijden hun boze natuur, hun boze bestaan, dat zij, al is het misschien niet met geld of goed te stelen, gestolen hebben van elkaar, elkaar hebben veracht, elkaar onder soms rechte woorden de grond in hebben getrapt, elkaar hebben ontnomen wat God in Zijn genade gaf. Wanneer dat op een mens aankomt in het licht van de Zoon, de Heere Jezus Christus, wat is er dan een beschaamdheid en een verlegenheid, omdat ik tegen zulk een God zo zwaar gezondigd heb. En tegen mijn arme, of rijke naaste zo heb overtreden, al was het misschien niet met de daad, dan met woorden of gedachten.

Daarom wilde ik een ogenblik die eerste en die Tweede Adam tegenover elkaar zetten.

Als we hebben horen lezen dat Jezus Christus gekomen is opdat ze het leven en overvloed zouden hebben, de schapen. En dat de dieven gekomen zijn om te stelen, om te slachten en om te verderven, alles gericht op zichzelf, alles gericht tot vermeerdering van eigen macht en eigen bezit. Dat die dief desnoods over lijken gaat, dan merk je al iets van die ontzaglijke tegenstelling tussen Hem die zegt: Ik ben gekomen opdat zij het leven hebben en overvloed.

Indien er dan enige vertroosting is.

Hebben wij vertroosting nodig?

En dan vertroosting, niet alleen in de zin van de vergeving van al onze overtredingen, maar óók vertroosting uit de levende bediening van Christus door de Heilige Geest.

Geliefden, laten we eens trachten dat heel persoonlijk te benaderen.

Hoe staat het met u en met mij als het nu daar over loopt. Over die eerste en die Tweede Mens.

Wij kunnen met een zeker gemak zeggen dat het met ons niets is, dat het met ons niets wordt.

Maar de vraag blijft: Wat bedoel ik daar nu mee?

Wat bedoel ik ermee als ik dat zeg?

Is dat een woord van zogenoemde 'ontdekking'?

Dat kan. Dat zou kunnen. Dat je zo twijfelt aan je eigen mogelijkheden inzake het achtste gebod, vooral als het gaat over het bevorderen van 's naasten nut en het met hem handelen zoals je ook graag wilt dat jij behandeld wordt, in waarheid zo wanhoopt aan jezelf, zo vertwijfelt aan jezelf dat je op grond daarvan zegt: Het is niets en het wordt niets, want ik ben een ter dood veroordeelde, ik zal mijn kruis op mij nemen, en Hem navolgen. Die neme zijn kruis op en volge Mij na. Je voelt wel aan dat het bij ons de dood in de pot is, wanneer we, buiten wat ik zojuist zei, als een soort stereotiepe, een soort uitdrukking zeggen 'het is niets', 'het wordt niets', enz. Of als we het wel ernstig menen maar dan zó, dat we daarmee onszelf in slaap sussen. Omdat je het anderen wel eens hebt horen zeggen, zeg je dat na, om het beschuldigend geweten tot zwijgen te brengen. Dat is erg. Zo geraffineerd zijn wij, ben ik. Om dingen te zeggen die op zichzelf wel waar zijn en tóch dat het niet anders is dan een vlag om de lading, mijn leven, mijn verborgen leven, te bedekken.

CATECHISMUS ZONDAG 42 (VERVOLG)

Zou het niet beter zijn als we verwaardigd werden dan werkelijk te geloven, dat al is het 'maar' in gedachten, de diefstal, het onrecht doen aan de naaste, het de naaste naar beneden halen, het de naaste beroven van zijn naam, van zijn plaats, van zijn persoon. Dat wij, zei ik, dan beter verwaardigd konden worden om echt te aanvaarden dat de doodstraf daarop staat bij God vandaan. Dat de vloek erop rust, dat we God en onze naaste bestelen en benadelen. Dan is er sprake van het werk van de Heilige Geest. Dan springen we daar niet overheen met een uitdrukking: Ach, het is niets en het wordt niets. Want dan geloven we dat eigenlijk niet eens, hoe het erbij staat. Dan lachen we er eigenlijk om. Dat mag je wel zeggen, dat het niets is en niets kan worden, als je werkelijk dan ook het kruis op je neemt, dat kruis van de ter dood veroordeelde en Hem na mag wandelen. Dan mag je dat zeggen. Al gaat het strompelend, vallend, kruipend, hoe dan ook, dat geeft niet, Hem achterna. Want dan kan je daar niet zo makkelijk onderuit, onder dit gebod 'gij zult niet stelen'. Dan is daar die voortdurende tweespalt in je ziel. Aan de ene kant de wetenschap: Die eerste Adam, die eerste boom: Geen vrucht meer in der eeuwigheid. Maar die Tweede Adam heeft Gode Zijn eer gegeven en die heeft de naaste liefgehad meer dan Zichzelf.

Wat is er dan een tweespalt in dat leven. Wat is er dan ook die levende verwachting, die hoop die telkens weer door alles heendringt, door alle nevels en duisternissen heen, om verlost te mogen worden van de boze, van de zonde die schuld is tegenover God. Wat is er dan telkens weer dat zuchten door de Geest uit onze onmogelijkheid tot de mogelijkheid in de Heere God. Dan is er sprake van troost, van vertroosting. Dan is er sprake van enige gemeenschap des Geestes, innerlijke bewegingen en ontferming, eensgezind, één gemoed, één gevoelen. Doet geen ding door twisting of ijdele eer, maar door ootmoedigheid achte de één de ander uitnemender dan zichzelf. Een ieder zie niet op het zijne, maar een ieder zie ook op dat van de ander is.

Gij zult niet stelen. Elkaar niet beroven.

Je kunt twee dingen doen. Eigenlijk maar één ding, dat is Adam eigen. Ook de christelijke Adam. Het is hem eigen om een beetje te lachen, een beetje te grinniken, met het oog op de praktijk, met het oog op de werkelijkheid, zoals wij dat noemen. En in die werkelijkheid kunnen we honderden dingen van aanwijzen en noemen die in flagrante strijd staan, in tegenstelling staan tot wat hier allemaal genoemd wordt. We kunnen zeggen, met voorbeelden bewijzend, als dat nu liefde is, als dat nu eensgezindheid is, als dat nu één gevoelen is. Nou, dat lijkt er in de verste verte niet op.

Hoe vind je dat? Vind je dat erg? Of vind je dat gewoon? Vind je dat zo, dat je zegt: Nu, ja, dat heeft de praktijk van het leven me geleerd, zo is het leven, zondaars, ruzie, verdenking tegenover elkaar, in ieder geval de ander niet zo behandelen zoals je zelf behandeld wilt worden.

Nogmaals, vind je dat erg? Dat zou eigenlijk wel moeten, dat je dat wel erg vindt. En dan bedoel ik helemaal niet - och, wij weten uit het Woord van God: Er is niemand rechtvaardig op aarde, die niet zondigt, het is een volmaakt mens die in woorden niet struikelt. Je kunt natuurlijk niet heel de dag bij elkaar op de deur kloppen: Wil je

CATECHISMUS ZONDAG 42 (VERVOLG)

me dit vergeven, wil je me dat vergeven, enz. Dat zou een soort geestelijkheid zijn die ons toch niet eigen is.

Maar wat ik bedoel is dit: Wij kunnen wel op de werkelijkheid zien, maar daar ga je aan kapot, daar ga je aan ten onder. Er is een grótere werkelijkheid dan onze werkelijkheid. Er is écht een andere realiteit dan onze realiteit. En dat zal bij ons verblijven. Je voelt je op dat vlak misschien soms een drenkeling, waarvan ze zeggen 'die met de moed der wanhoop zich aan een strohalm vastgrijpt'. Maar ik durf het geen strohalm te noemen dat Jezus Christus zegt: Ik ben de ware Wijnstok en Mijn Vader is de Landman. Ik kan me dat gevoel wel voorstellen, dat moedeloze, verdrietige gevoel over jezelf en misschien ook wel over de naaste, maar vooral over jezelf. Dat verwarrende. Dat verlost en toch niet. Dat veranderd en toch niet. Dat kan ik me wel voorstellen. Ik ellendig mens wie zal mij verlossen? Christus Jezus. Hij is het alleen, die met een volkomen gemoed het achtste gebod ten volle heeft vervuld.

Maar, dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was.

Ja, er is in Christus Jezus een gevoelen geweest, een mening, een leven, Hij wilde iets, er zat iets achter, een bedoeling, een mening. Dat gevoelen zij in u, schrijft Paulus, dat ook in Christus Jezus was. Er staat niet: Dat gevoelen zij in u, wat in Adam, de eerste, was. Nee. Dat ís al zo. Dat hoeft de apostel niet te zeggen. Dat weet hij al. De vrucht van het vlees is kwaad, is boos, is hatelijk en elkander hatende, is eigenbedoelen, egoïsme, halen, hebben, houden. Zo zijn wij in die eerste Adam en daarom ook in onszelf. Nu bidt hij als het ware de gemeente toe. Het lijkt alsof hij tegen schuchtere mensen wil zeggen: Kom dichtbij, neem het kruis van jouw eigen ongelijkvormigheid, van jouw eigen verlorenheid, van je eigen onmogelijkheid, neem het op je, erken het dat je niet waard bent om Gods kind te zijn. Dat je het leven niet waard bent. Dat je de zaligheid niet waard bent. Neem het op je. Dat ben je ook vanuit het paradijs, dat verloren schepsel. Zie nu eens naar de Heere uw God. Die u verlost uit het dievenland, door u te leiden naar Hem die écht kon zeggen: Vader, Ik heb Uw Naam verheerlijkt op de aarde, Ik heb voleindigd het werk dat Gij Mij op de hand gezet hebt te doen. Vader verheerlijk nu Mij. Nooit heeft Hij iets aan Gods eer tekort gedaan. Nooit heeft Hij de ellendige van Zich afgestoten. Nooit heeft Hij het geroep van de arme versmaad.

Jezus Christus. Hij is door God gegeven tot een volkomen verlossing.

Dat gevoelen zij - maar dat kan toch niet, dat hebben wij toch niet? Dat bidden wij, dat gevoelen zij in u, dat gevoelen zij in mij. Dat is een wonder. Dat is een groot wonder. Dat andere is geen wonder. Dat is ons eigen ik. Maar dit, dat is een wonder. Dat alleen ons te beurt kan vallen uit genade.

Wat was er in dat gevoelen?

Die - namelijk Jezus - in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode evengeliek te zijn.

Moeilijke woorden, maar laat ik trachten er iets van te zeggen.

Christus, de Tweede Adam, is het Beeld van God. Hij is de Man naar Gods hart. Hij is écht de Gestaltenis Gods, het uitgedrukte Beeld van des Vaders zelfstandigheid. Die heerlijkheid was bij Hem eer de wereld was. Daar reeds bevond Hij zich als het Beeld van God. Zoals God het wilde. Maar deze Middelaar heeft Zich niet beroepen

CATECHISMUS ZONDAG 42 (VERVOLG)

op Zijn God-zijn - het woordje 'roven' moet je niet lezen zoals wij het woordje 'roven' gebruiken, in de vorm van stelen. Nee, zo moet je het niet opvatten. Je moet het zo opvatten: Hij heeft dat God-zijn, dat heerlijk-zijn niet vastgehouden, op die manier vastgehouden dat Hij zich niet zou vernederen, ontledigen. En toen Hij eenmaal op aarde kwam heeft Hij niet Zijn God-zijn, Zijn heerlijkheid naar voren gebracht door te zeggen: Moet je eens kijken, Ik zal ... Nee. Hij heeft die heerlijkheid, die Goddelijkheid, dat Gode-evangelijk-zijn, niet laten gelden. Hij heeft het zo laten gelden, dat Gode-gelijk-zijn, dat Hij God wilde laten zien in Zijn allesopofferende, schenkende liefde. Het Zichzelf gevende liefde. Zo, als waarachtig Mens, Tweede Adam, heeft Hij zich naar Gods Beeld willen openbaren.

Maar heeft Zichzelf vernietigd.

Hij heeft niet Zijn Goddelijke heerlijkheid, Zijn eenswezenszijn met de Vader, Zijn bestaan van eeuwigheid tot eeuwigheid vastgehouden. In de zin van: Ik ben Die Ik ben, en Ik blijf Die Ik ben. Maar Hij, die God is, wilde komen tegenover die eerste Adam, die eerste mens, die wilde roven en stelen, hij wilde als God zijn, hij wilde iets hebben waar hij geen recht op had, wat hem niet toe kwam. Dat is die eerste Adam. Maar Jezus Christus. Hij was en bleef God. Hij had recht op alle heerlijkheid. Voor Hem kwam het er niet op aan om iets, dat was toch vanzelfsprekend, dat Hij Zijn huis, Zijn heerlijkheid zou willen behouden. Zo denken wij toch als mensen. Dat doe je toch niet weg? Dat heb je toch? En Hij had het krachtens Zijn Goddelijk wezen. Adam niet. Die was geen God en die kon geen God worden. Maar Jezus Christus wél. En nu komt die Jezus Christus en Die laat ons iets zien van God wat in een mensenhart nooit kan opklimmen. De mens wil eerst grijpen naar het hoge, als God zijn. De gevallen mens wil, als hij door Gods genade gespaard wordt dat hij een mensenleven mag leven, wat bereiken en die status wil hij behouden. Alleen als je arm bent of ziek, daar zou je natuurlijk wel vanaf willen. Maar als je wat bereikt hebt, als je wat bent geworden of dat denkt geworden te zijn, dat wil je vasthouden. Daar wil je in blijven. Het is een vreselijke schrik, de gedachte dat je dat zou kunnen verliezen. Daarom lees je: Zij noemen de landen naar hun namen, zij willen eeuwig zijn, die tijdelijke mensen. Die mens is zo ontzaglijk ver van God af in zijn vervreemding, hij kent God niet.

Nu komt God. Nu komt Jezus Christus. Die laat ons iets zien en Die verkondigt ons iets dat alle menselijke bevattingsvermogen te boven gaat: Hij heeft Zichzelf vernietigd. - Beter kunnen we lezen: ontledigd - Hij heeft die heerlijke mantel, die heerlijkheid die Hij bij de Vader had, als het ware, uit willen trekken. Hij heeft de mantel van ons willen aantrekken, ons vlees en ons bloed, onze verlorenheid en ons oordeel. Omdat wij dieven zijn.

Nu zie je die ontzettende tegenstelling, die grijpende mens die zich naar boven worstelt en die rijke Zoon, Die eeuwig rijke God, die naar beneden komt. Die Zichzelf ontledigt, die de gestalte van een dienstknecht aanneemt en de mens gelijk wordt. Op de achtergrond hoor je hoe de duivel zei: God weet dat ten dage dat jij daarvan eet zult jij als God zijn, kennende het goed en het kwaad. Nu staat hier die Levensvorst, maar als Mens onder de mensen, als een verliezer, als een barmhartige. Het Woord is vlees geworden, de mensen gelijk. Gehoorzaamheid geleerd tot de dood toe, ja, tot de dood des kruises. Al die woorden die Jezus sprak

CATECHISMUS ZONDAG 42 (VERVOLG)

aangaande dat Koninkrijk: De eerste zij de laatste; die een heer is die zij als een die dient; de minste zal toch de meeste onder u zijn. Al die woorden heeft Hij in de eerste plaats Zelf belééfd. Hij heeft ze zelf wáárgemaakt, uitgeleefd. Hij heeft ons iets van de Vader willen verklaren, van het onvoorstelbare dat Hij alles geeft. Hij heeft Zichzelf willen bekend maken als de Knecht, de tot zonde gemaakte. Zo heeft God nu de wet vervuld. Gij zult niet stelen. Zo heeft Hij troon en kroon verlaten om als een die dient de voeten te wassen van mensen. Zo zelfs dat Hij geen ogenblik wijkt als mensen, waar hij voor intreedt, Hem uitdrijven naar de dood, Hem belasteren en beliegen, Hem bestelen, zelfs van Zijn klederen. Zover ging die ontlediging, die vernedering dat Hij met de misdadigers wilde gerekend zijn.

Dat is de troost voor mensen die geen raad weten. Voor mensen die schuldig staan aan dit gebod. Maar het is niet alleen de troost, het is ook de raad van het Woord: Ik ben gekomen opdat zij leven hebben en overvloed. Leven is 'niet-stelen'. Leven is in de diepste zin: Blijven in de Wijnstok. Dan leven we pas. Dat andere leven is veroordeeld op Golgotha. Het gaat zo ver dat bij mij de vraag opkwam: Paulus, is dat nu niet te groot gezegd, te hoog gezegd, in de gemeente, is dat niet teveel gevraagd, te veel toegebeden: Dat gevoelen zij in u, dat ook in Christus Jezus is? En toch, ik, mens, ongelukkig schepsel die wel elke dag mag bedelen - en dat kan ik niet eens - Vergeef mij mijn schulden, durfde toch niet te protesteren. Ik durfde niet te zeggen: Ja, dat kan toch niet. Nee. Neem het kruis op je. Wat? Nou, in dit geval bedoel ik dat kruis 'hoe jij bent, hoe ik ben', maar alleen zó: En volg Mij. Anders heeft het geen zin. Dan weet je niet waar Hij, zijn kruisdragende, heengaat. Dan weet je niet voor welke verrassingen Hij kan zorgen. Dan zit je gewoon met een kruis op je nek en er is geen toekomst dan deze: Dat geen dief het Koninkrijk Gods zal beërven. Dat is dan alles.

Nee. Neem op, zegt de Heere, en volg Mij.

Ter dood veroordeeld is het. Maar Hij doet wonderen. Hij doet wonderen, Hij alleen. Uit die Wijnstok komen immers de sappen. Uit die Wijnstok komt immers de goede vrucht. Zullen we dan in plaats van het compromis met onszelf, met het kwaad, dan niet veelmeer met de apostel mee bedelen: Dat gevoelen zij in u, ziende op Hem, levende uit Hem. Alles schreeuwt: Dat bestaat niet, dat kan niet! Kijk eens naar de praktijk. Maar moeten wij dan het Woord aan de praktijk van ons leven aanpassen? Of, mogen wij aangepast worden bij dat Woord?

Hier is nu rede tot verootmoediging. Voor mij en ik hoop ook voor u. Grote verootmoediging. Dat je anders naar elkaar kijkt dan gisteren. Dat God dat geeft. Dat je niet zo uit de losse pols de ander wegduwt en -dringt, maar zoekt naar het leven, naar Hem, naar Zijn wil. Dat moge ook de vrucht zijn van de prediking van het gebod. De verlossing die in Christus Jezus is - je hoeft niets meer te verdienen, daar gaat het niet om, alles IS verdiend. Maar de ootmoedige bede: Houdt Gij mijn handen beide met kracht omvat. Leer mij o Heere de weg door U bepaald. U hebt Uw volk toch niet uit het dievenland verlost, terwijl ze zelf dieven waren, om eeuwig te blijven stelen? U hebt toch Uw eigen Kind gestraft met de bittere dood van het kruis? O, verlos mij dan van de boze en help me. Al het andere is mensenpraat: Oh, een mens deugt niet; oh, een mens dit en een mens Maar het is niet echt. Nee. God weet er niet van, dat je uit een of andere hoek tot Hem zucht: Ontferm U lieve

CATECHISMUS ZONDAG 42 (VERVOLG)

Heere, ik ben zo'n beestachtig mens, ik ben zo'n dief, ik ben zo op mezelf gericht. Nu, dan is alles eigen werk, dan is het alleen maar godsdienst, en dan zit de dood in de pot. Die zit er bij oude Adam goed in, de dood in de pot.

Maar ik hoop dat we er oog voor mogen krijgen dat de Heere Jezus Christus Zijn schatten ontsluit en zegt: Leer van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart.

- In gedachten hoor ik opeens oude zuster Kroon dat woord zeggen: Leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart, zegt de Koning, en gij zult rust vinden voor uw zielen -

Dat geve die trouwe God ons te mogen beoefenen.

Daar moet je niet iets aan verbinden, alsof we er zijn, en alsof we het lek boven water hebben, maar dat het Woord ons achtervolge: Dat gevoelen zij in u. Die Zich niet liet gelden, Zich er niet op liet voorstaan, niet zei: Dacht je dat Ik in een beestenstal wil wonen en geboren worden? Maar Die alles, Zichzelf, gaf tot in de dood.

Dat we zo verder mogen reizen, geliefde gemeente. Want dan geldt daar ook van: Indien er enige vertroosting is in Christus, enige troost der liefde, gemeenschap des Geestes, innerlijke bewegingen en ontfermingen, zo vervult mijn blijdschap dat gij moogt eensgezind zijn.

AMEN